

erkende sin ringe Evne, at den ikke er i Stand til at løse denne store og vigtige Opgave, og at den bør gaa til Side og ikke trænge sig frem og paatage sig Ledelsen af Ting, som den slet ikke kan. De skulle overlade Ledelsen til dem, der kunne løfte og bære denne Sag frem, og det er Staten og den alene; men det har Foreningen ikke villet. Jeg forstaaer saa godt, hvad hele Tankegangen var; da Foreningen blev dannet. Den skulde frem og spille første Violin; og nu viser det sig, at det kan den slet ikke. Det er det, Foreningen skal erkende, og gør den det, kan den ogsaa gøre megen Gavn; men som Forholdene ere nu, kan den ogsaa bidrage til, at de syge kunne faa Lov til at vente i Aarevis uden at faa Hjælp. Det ærede Medlem for Sakskøbing har ogsaa set helt anderledes paa denne Sag før. Jeg skal saaledes citere, hvad han udtalte i November-Maaned i Fjor, og med den højtærede Førmands Tilladelse skal jeg oplæse et Par Linier. Han sagde: „Den Tanke, som ligger til Grund for dette Forslag, det var det socialdemokratiske Forslag, har min varmeste Sympati og Tilslutning, og som det maaske vil være bekendt, har jeg en Gang i dette Ting saaet til Lyd for, at der fra Statens Side burde gøres noget for at hemme Udbredelsen af Tuberkulosen. Nu have de Herrer Socialdemokrater jo optaget dette Forslag og bragt det frem, og man kan jo ikke andet end være dem taknemmelig for, at de sætte denne Lov under Debat, da det i allerhøjeste Grad maa siges at være en Samfundssag.“ Det var blot for 11 Maaneder siden. Da var det ærede Medlem glad ved og taknemmelig over for Socialdemokratiet, fordi det bragte denne Sag frem. Nu ved han ikke alt det onde, han vil bebrejde os, fordi vi ikke kunne gaa ind i den Forening, hvori han selv spiller saa fremtrædende en Rolle.

Det samme ærede Medlem udtalte hvad han for Resten gør hvert eneste Aar her i Rigsdagen, at der burde etableres en Forbindelse imellem Syltholm og Femern. Hvor godt end dette Forslag kan være, er det ikke nogen nærliggende Opgave for Staten. Denne Forbindelse kunde maaske nok have sin Betydning; men det er ganske sikkert en Opgave, der ligger langt ude i Fremtiden, og det er tilmed en Opgave, som den danske Regering slet ikke raader alene for. Der udkræves Tilslutning fra den preussiske Regerings Side. Men da nu Forholdene i Preussen ere saaledes, at man i Berlin ikke ønsker denne Linie,

selv om man maaske gør det i Hamborg og Vesttyskland, og da Berlin sikkert har Overtaget i den preussiske Regering, har det vist lange Udsigter med denne Linie. Det ærede Medlem burde derfor som Rigsdagsmand for Lolland heller kaste af sin Interesse over paa en anden Ting, som vist vilde gavne denne Ø, nemlig paa at faa Staten til at overtage de lollandske Bahner. Efter det sidste Regnskab har Staten maattet yde et Tilskud til disse Bahner paa 109,626 Kr.; og den er Bjer af over Halvdelen af den Aktiekapital, som Banerne staa opførte for. De ere egentlig hverken private eller statsdrevne; men ere en uheldig Blanding af begge Dele. Det er andre, der regere og raade, men Staten, der skal betale. Det synes mig at være den uheldigste Ordning af alle. Jeg kunde derfor ønske, at Staten kom til at overtage Bahnerne. Derved vilde de blive bedre trafikerede, Beboerne faa billigere Takster, og det forekommer mig at være langt mere nærliggende for de Herrer dernede fra at arbejde for denne Sag end at lave et stort Fremtidsprojekt med at danne en skandinaviske-hamborgsk-vesteuropæisk Linie, som jeg for Resten ikke tror Lolland vil faa stor anden Glæde af; end at de brave Folk dernede kunne staa og se Eksprestøgenes suse forbi uden selv at kunne komme med.

Naar det ærede Medlem taler om Salgerne dernede, slutter han gerne med, at disse Øer blive saa stiftmoderlig behandlede, og det er ikke blot det ærede Medlem fra Sakskøbing, men ogsaa andre ærede Medlemmer fra Maribo Amt, der tale om, at disse Øer blive stiftmoderlig behandlede fra Statskassens Side. Den kunde de maaske have nogen Ret, men hvis er Skylden? Jeg antager nu, at det er de Herrer Rigsdagsmænd dernede fra, som bære Skylden derfor og dem alene. Sagen er den, at i Maribo Amt er der de mest forvovlede og forkvaklede politiske Forhold; vi have haft nogetsteds i Kredsen svinge fra den ene Side til den anden. Her sidde saaledes 4 forhenværende lollandske Rigsdagsmænd, Folk, som ere blevne kasserede dernede; og som have maattet ty andre Steder hen for at blive valgte. Som sagt, baade Kredsen og de enkelte Rigsdagsmænd svinge snart her snart der hen. Et typisk Eksempel derpaa er netop det ærede Medlem fra Sakskøbing, der kom her ind i 1895 med en Martyrglorie om sit Hoved. I den første Tale, han holdt her i Tinget, beklagede han sig i høje Toner over at den Uret, han havde lidt fra Højres Side dernede. Vi troede derfor,